

Anna Kochová: Tanec mezi nebem a hvězdami

„Nepřemýšlel jsi někdy, co je tam nahoře nad námi?“ otázala se žena, zatímco ji její druh znovu protočil pod svou paží, tak jak to dělávali každý jiný den.

„Jistě že ano. Když společně mlčíme, myšlenky se mi toulají. Spíš bych byl překvapen, kdybys mi sdělila, že tě to ani nenapadlo,“ odpověděl muž s lehkým úsměvem na rtech a znovu jí položil ruku kolem pasu.

„Asi ano,“ přitakala a ladně nacvičeným pohybem jej chytila za rameno.

„Tak co? Co tě tak napadlo, že nad námi je, Jine?“ pokračovala po chvíli ticha, rušeného jen tlumeným klapáním jejích podpatků o černou hmotu. Nebyl to ani mramor, ani dlažba, ani hlína. Nebylo pod nimi nic. A stejně už roky a roky tančili jen v tomto prostoru, jen oni sami dva. Byly to vůbec roky? Čas zde ubíhal bez nich, neměli ani tušení, jak dlouho zde jsou, jak dlouho jsou naživu, jak dlouho se znají. A stejně její podpatky vydávaly zvuk; jako kdyby to nic pod nimi něco bylo. Něco jiného než naprosté nic.

„Myslíš si, že by tam mohl být jiný nový svět?“ zamyslel se Jin.

„Hmm,“ zamyslela se a přitáhla se ke svému druhovi blíže.

„Víme, že tam jsou hvězdy,“ odpověděla po další krátké chvíli ticha a položila mu hlavu na rameno.

„Jak asi tak vypadají hvězdy?“ vznesl Jin otázku a svojí hřejivou rukou přešel družce po zádech. Na rozdíl od něj její holá záda byla chladná jako led – chladná jako vzduch, který ty dva obklopoval. Avšak i přes mrazivé ovzduší, si Jin zvládl zachovat teplé ruce.

„To ti nepovím, drahý; sama nevím,“ zašeptala a přejela palcem svému muži po zátylku, přesně pod límečkem jeho zlatého saka – jediného zdroje světla široko daleko. Jin zářil jako plamen, házel zlaté odlesky do nicoty pod nimi a jak tančil on, tančily i jeho stíny. Kombinace jeho bílých lesklých polobotek a jejích černých střevíců, klouzajíc společně po ničem v ničem byla až omamující – jejich kroky byly sladěné léty neustálého tréninku, věděli přesně kam šlápnout, kdy se zhoupnout, kdy pustit, kdy znovu chytit... ač jejich jedinou hudbou, jejich jediná melodie, kterou kdy slyšeli, byly hlasy toho druhého, slabou ozvěnou odrážející se od čehosi v té temnotě.

„Myslíš si, že září, nebo stíní? Je nebe tam nahoře tmavé, nebo světlé?“

„Myslím si, že září, drahý.“

„Proč si to myslíš, drahá?“

„Nevím. Jen takový pocit. Jaký by jinak byl důvod k existenci hvězd?“

„Pročpak by nemohli existovat, kdyby jen stínily na obloze, drahá Shi?“ naklonil hlavu na stranu a znovu ji protočil.

„Všechno, co kdy zde existovalo, existuje a bude existovat, musí mít nějaký význam. Nic zde nepřekáží. Všechno do sebe dokonale zapadá – jako hlavolam, jako jeden velký hodinářský stroj. Každý zde má svoji úlohu, kterou musí najít jako smysl svého života. Aby zapadl do systému. Víš, tam dole nejsou jen dva jako my zde,“ vysvětlila trpělivě Shi a přitáhla si Jina k sobě pomocí své dlaně a jednoho ladného zhoupnutí v kolenou.

„Proč by tedy v tomto světě existovaly hvězdy, když nemají žádnou úlohu? Proč by stínily oblaka na obloze nebo blesky křižující nebe, když na ně mohou svítit? Není to přeci jen pravděpodobnější?“ pokračovala.

Jin se na chvíli zamyslel.

„Máš pravdu, drahá Shi. Vždy všechno vysvětlíš tak, že to pochopím i já,“ zasmál se a propletl si s ní prsty.

„A nikdy mě to nepřestane bavit,“ usmála se na něj Shi a stiskla jejich propletené dlaně.

Zavládlo mezi nimi příjemné ticho, vyrušené jen jejich tancem; zašustění látky, klapání jejich bot, či zvuk bříšek prstů po odhalené kůži.

„Myslíš si, že je nás dvou více? Tak jako hvězd?“ otázala se najednou Shi a položila svoji dlaň na jeho lopatky.

„Jak to myslíš, drahá?“ naklonil hlavu na stranu Jin.

„Máme tolik různých jmen, tolik různých variant. Každý si nás představuje jinak. Každý si nás interpretuje jinak. Co kdyby bylo více alternativ nás dvou? Dívej – Shi. Décès. Morte. Tod. Death. *Smrt*. Jinsei. Vida. Vita. Liewen. Zhizn'. *Život*. Nemyslíš si tím pádem, že je zde víc Životů, víc Smrtí? Víc ničeho? Víc tanců? Víc věčností?“

„Něco na tom asi bude,“ uznal po chvíli Jin a pousmál se na Shi.

„Jsme Život a Smrt. Jsme neoddělitelní. Jsme nenahraditelní. Jak krásný pocit být tak důležitý a tak neoddělitelný od každého dne, že se tě nikdo nemůže zbavit, ať chtějí sebevíc. Ať se mě bojí sebevíc, nemohou utéct – před Smrtí nelze utéct.“ Shi se odmlčela a na rtech jí zahrál pobavený úšklebek.

„Ale to nejzajímavější na tom je, že bez druhého nemůžeme existovat. A není to jen nějaký poetický nesmysl, který si vymysleli tam dole, jako třeba Romeo a Julie. Smrt ničí to, co život vybudoval a Život staví novou existenci z popela, který zanechala smrt. Sami o sobě nejsme nic; jen prázdná slova, která nemají žádný důkaz o své existenci. Sama si nezatančím

tak, jak bych si zatancovala s tebou, můj drahý. Tančíme zde naše nekonečné tango a jednou převládá Život, podruhé Smrt. A sami bychom nebyli nic.“

„Bystré postřehy jako vždy, má drahá,“ poznamenal Jin s úsměvem na tváři.

„Jak krásně se doplňujeme! Jistě sis toho všiml taky, drahý! Tvůj zlatý oblek svítící v této temné nicotě a můj černý šat dokonale splývající s okolím, jen někdy vrhá letmé stíny na tvé sako. Ach, jak krásná metafora pro naši existenci!“ rozplývala se Shi a omotala svému muži ruce kolem krku.

„Existujeme jen díky tomu druhému a sami bychom nebyli nic. Nemyslíš si, že je to až romantické, má drahá Shi?“ otázal se Jin a pustil její chladnou dlaň, aby ji mohl obejmout kolem pasu.

„Jsem ráda, že mi rozumíš,“ usmála se sladce.

Najednou se Shi rázně zastavila. Její nohy zůstaly na místě, její rozvlněné šaty poklidně padaly podél jejích lýtek jako rozvířený popel a svým objetím přiměla i svého druha zmrznout na místě.

„Copak se děje, drahá Shi?“ zeptal se Jin a sevřel svoji ženu v pevnějším, bezpečnějším objetím.

„Žijeme v prostoru mezi nebem a hvězdami. Tento prostor neexistuje. Neexistuje zde nic – kromě nás dvou. Nás dvou, a naše samotná existence na neexistujícím místě závisí na našem nejmilejším. Sami nejsme nic. Proto mi slib, můj drahý Jinsei, světlo mojí temné existence, důvod mého samotného bytí, nenech mě zůstat ničím, a spolu budeme něco. Spolu budeme ovládat samotný čas. Nikdy mě neopouštěj,“ zašeptala Shi a sklouzla dlaní po Jinových zádech.

„Jak bych tě jen, má drahá Shi, mohl kdy opustit? S tebou jsem o tolik víc – jsi moje bytí, jsi to, díky čemu jsem. Díky tobě nejsem sám – díky tobě nejsem nic.“